

„MEDISCHE ETHICA”.

Onder deze benaming schrijft collega P. H. VAN DER HOOG in het *Tijdschrift* van 22 Juni een ontboezeming, waarvan ik de strekking niet anders dan ten zeerste kan betreuren.

Buitendien bevat het zooveel onjuistheden, dat er bijna over gezwegen zou kunnen worden, ware het niet, dat het, onweersproken blijvende, als vergif zou kunnen werken op de helaas in aantal toenemende hiervoor ontvankelijke gemoeederen. Vooral wanneer persoonlijk belang in strijd dreigt te komen met „verouderde” en „stoffige” denkbeelden.

Wij erkennen, dat het in ons land mode is, als regel datgene, wat uit het „buitenland” komt, in waarde hooger aan te slaan, dan de producten van ons eigen goede land. Toch wagen wij het, te betwijfelen, of het gros der Nederlandsche geneeskundigen voor deze modegril zoo vatbaar is. Zij bezitten nog niet die „tact en levenswijsheid”, die coll. VAN DER HOOP bij zijn omgang met zekere Chineezeeën zoo goed te pas schijnt te zijn gekomen. Blijkbaar is het aantal Chineezeeën in ons land toch niet zoo groot, als wel eens beweerd is.

De fouten, die deze collega bij zijn oratie maakt, beginnen reeds bij den rooden lap. Wie als slachtoffer de arena moet betreden, kan niet aangemerkt worden als degene, die op de meest rustige en weloverwogen wijze zijn tegenstander tegemoet treedt.

De geneeskundige hulp is geen koopwaar, resorteert dan ook niet onder de Warenwet. De geneeskundige is geen koopman en niet ingeschreven in het handelsregister.

De Nederlandsche patiënt verlangt ook geen koopwaar van zijn geneesheer te ontvangen. Wel, zoo mogelijk, genezing. In den regel is echter zijn beschaving nog niet „stoffig” genoeg, om hiervoor een maximum van drie dagen te stellen. Door zijn minder oude beschaving begrijpt hij beter, dat niet elke ziekte in korten tijd te genezen is, ja zelfs weet hij wat af van de moeilijke of ongeneeslijkheid van sommige kwalen. Vandaar dan ook, dat het voor den Nederlandschen patiënt maar goed is, dat wij er nog wel een „medische ethica” op na houden.

Wat collega VAN DER HOOP in het buitenland geleerd heeft, zal hij wellicht hier en daar bij den Nederlandschen geneesheer terug kunnen vinden; beter zou hij doen, hiervoor zijn oog gericht te houden op den Nederlandschen kwakzalver. Misschien, als hij dat eenigen tijd heeft volgehouden, dat hem dan de lap niet meer rood, maar aangenaam groen zal voorkomen. Moge dit hem een *gratis* geneesmiddel blijken!

Zwolle, 22 Juni 1929.

A. H. J. NORD.

OVER DE BEPALING VAN DE pH MET DE ANTIMOONELECTRODE EN LANGS COLORIMETRISCHEN WEG, IN HET BIJZONDER VAN BLOED.

In No. 25 van dezen jaargang verscheen een artikel van de hand van dr. H. G. K. WESTENBRINK, J. A. A. en J. J. L. PIETERS, over de bepaling van de waterstofionenconcentratie in het bloed. Schrijvers vergelijken daarin de methode met de antimooelectrode van BRINKMAN en BUYTENDIJK, met colorimetriscie methodes.

Dat de methodes van CULLEN en van HAWKINS parallel verloopende waarden geven, is niet te verwonderen: in haar wezen zijn beide methodes gelijk. Het valt mij evenwel op, dat de schrijvers verzuimen bij de beschrijving van de methode op te geven de uitschiakeling van de eiwitfout door een constante empirische correctie, zooals die door CULLEN is ingevoerd en door HAWKINS is overgenomen, juist het zwakke punt van de methode.

In dit verband is het interessant, dat BENETT (referaat in *Berichte u. d. ges. Physiologie*, Band 35, bldz. 682), de methode van CULLEN heeft vergeleken met de electrometrische methode, en op grond van het feit, dat hij geen overeenkomstige waarden verkreeg, tot de conclusie komt, dat de methode van CULLEN niet bruikbaar is, zelfs niet voor vergelijkende onderzoeken bij hetzelfde individu. Daar de pH-bepalingen in het bloed voor de kliniek van belang beloven te worden, en er